

praktisk stå i nær forbindelse med hinanden. Mange af de beslutninger, der træffes af forældremyndighedens indehaver, ligger nær op ad de beslutninger, det tilkommer værger at træffe, og ofte — navnlig hvor den mindreårige ikke ejer formue — er de af lige så stor betydning for den mindreåriges økonomi. Det er således normalt forældremyndighedens indehaver, der indtil den mindreåriges 18. år på dennes vegne indgår aftaler om tjeneste eller andet personligt arbejde. Det er endvidere forældremyndighedens indehaver, der kan fratage en mindreårig under 18 år rådigheden over selverhverv, hvis det skønnes, at hans tarv kræver det. På den anden side vil de beslutninger, der træffes af forældremyndighedens indehaver, ofte ikke kunne føres ud i livet uden værgens medvirken. Dette gælder bl. a. beslutninger med hensyn til barnets opdragelse og uddannelse, der hyppigt vil forudsætte, at der er midler til rådighed hidrørende fra barnets formue. Hvor det er tilfældet, vil faderen som følge af de gældende regler om værgemål reelt få en langt stærkere stilling ved udøvelsen af forældremyndigheden end moderen.

Særlig stødende vil moderens udelukkelse fra værgemålet føles i de tilfælde, hvor barnets formue hidrører fra hendes slægt.

Det fremhævede hensyn til ægtefællernes principielle ligestilling kunne dog ikke begrunde en ændring, hvis denne gennemsnitligt eller blot i et ikke uvæsentligt udsnit af værgemålstilfældene måtte erkendes at komme i strid med børnenes interesser. Det kan imidlertid ikke antages, at en sådan strid vil opstå. Hensynet til børnenes tarv kan tværtimod anføres til støtte for en ændring af de omhandlede regler. Ofte vil moderen være lige så eller mere egnet end faderen til at varetage barnets økonomiske interesser. Hendes deltagelse i værgemålet vil netop kunne medføre, at de opståede spørgsmål bliver bedre belyst, og hun vil tillige herved få indblik i barnets økonomiske forhold, hvilket vil være af betydning, såfremt hun senere måtte blive indehaver af værgemålet ved faderens død eller af andre grunde.

Når man i 1922 veg tilbage for at gennemføre en regel om, at forældrene i forening skulle være værge for mindreårigt ægtebarn, var årsagen hovedsagelig de indvendinger af praktisk art, der fremførtes. Disse indvendinger tager bl. a. sigte på den situation, at ægtefæller, som i forening udøver værgemål for deres børn, ikke kan nå til enighed om en afgørelse. Da det ikke altid vil være muligt her, hvor der er tale om afgørelser på formuerettens område, at lade spørgsmålene henstå uafgjort, må der i sådanne tilfælde skabes mulighed for, at andre

end forældrene kan træffe afgørelsen, og denne afgørelsesret må naturligt henlægges til de myndigheder, som iøvrigt beskæftiger sig med umyndiges og disses værgers forhold. Navnlig i debatten forud for indførelsen af dobbeltværgemål i Sverige er det anført, at denne mulighed for, at ægtefællerne kan indbringe deres tvistigheder for myndighederne, kan betyde en fare for ægteskabet. Dette argument kan dog næppe tillægges stor betydning. I de tilfælde, hvor tvistigheder om værgemålets udøvelse indbringes for myndighederne, vil forholdet i ægteskabet oftest i forvejen være dårligt, og at der er mulighed for at forelægge tvistigheder for myndighederne, vil næppe gøre forholdene værre. Iøvrigt vil der vel ligge en lige så stor fare for ægteskabet i, at den ene ægtefælle har en afvigende opfattelse med hensyn til bestyrelsen af barnets formue uden at have nogen ret til at fremføre sin mening.

Selv om forældrene kan enes om værgemålsafgørelserne, vil der kunne opstå praktiske vanskeligheder ved værgemålets udøvelse. Den omstændighed, at sagen, forinden en afgørelse træffes, må drøftes af forældrene, og at disse i princippet begge skal deltage ved alle retshandler, vil kunne medføre ulemper og tidsspilde. For trediemand betyder indførelse af dobbeltværgemål en yderligere usikkerhed med hensyn til, hvem der som værge er berettiget til at repræsentere barnet og træffe aftaler på dets vegne i formueretlige forhold. For overformynderiet og for andre pengeinstitutter, der har midler indestående tilhørende mindreårige, vil det medføre ulempe og forøget korrespondance, at man fremtidig må kræve underskrift af begge forældrene, hvor man før kunne nøjes med faderens underskrift. Det vil i vidt omfang blive nødvendigt at søge oplysning om, hvem værgemålet tilkommer efter ordningens gennemførelse, og dette vil navnlig i de første år betyde en forøget arbejdsbyrde for de respektive institutioner, navnlig for overformynderiet.

De her anførte indvendinger mod forslaget gennemførelse kan dog ikke tillægges afgørende betydning. Det hører til sjældenhederne, at et barn ejer formue af nogen betydning, sålænge begge forældrene lever, og en del af vanskelighederne vil kunne undgås, såfremt den ene af forældrene meddeler den anden fuldmagt til at udøve værgemålet. Endelig vil den i § 50 a, stk. 2, foreslåede regel i væsentlig grad formindske de vanskeligheder, dobbeltværgemålet vil medføre for forældrene og for overformynderiet og de øvrige pengeinstitutter. Herom henvises nærmere til bemærkningerne til bestemmelsen.